



# MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: IV.

November 2019

Číslo: XI.

## „PANE, ZOSTAŇ S NAMI“

Ak čítame stať evanjelia o emauzských učeníkoch, ktorým sa zjavil vzkriesený Kristus, zbadáme, ako túžia po tom, aby Ježiš s nimi ešte zostal, pretože sa zvečerilo a deň sa chýlil ku koncu. Oni ešte vtedy nevedeli, že to Ježiš s nimi kráčal na ceste do Emauz, no spoznali ho pri stole, pri lámaní chleba.



Nadišlo nám obdobie, keď po skončení babieho leta a prechodu na zimný čas sa deň chýli ku koncu veľmi rýchlo, popoludní vonku v záhrade a okolo domu sa dlho robiť nedá. Vieme, že aj v našom živote sa zvečerí a zrazu zbadáme, že sa chýli ku koncu. Býva to vtedy, ak človeku prestanú slúžiť ruky a nohy a prídu rôzne choroby. Vtedy si uvedomíme, že už toho svojimi fyzickými silami veľa neurobíme. Nedávno prišla za mnou sociálna sestra z nášho obecného penziónu pre seniorov, ktorý sa volá *Mária*, aby som prišiel zaopatriť, jednu pani – najstaršiu obyvateľku, lebo zrejme sa blíži koniec.

My poznáme nášho Spasiteľa a vieme kým je pre nás a preto vďaka našej viere v Boha nezabudnime s dôverou prosiť: „Pane, zostať s nami.“ Viera nás totiž často drží, máme skúsenosť z modlitby a vieme, akou silnou zbraňou je ruženec. V spojení s Pánom sa nikdy necítíme sami, veď v jeho prítomnosti sa cítime naplnení pokojom a istotou. A máme zároveň túžbu zostať v jeho náručí naveky. Hovorí sa, že na ktorú stranu je strom naklonený, na tú stranu spadne. Aj v našom živote to môže tak byť: ak sa nakláňame k Bohu svojím životom podľa evanjelia, veríme, že keď si nás povolá k sebe, padneme do jeho náručia. Hoci vieme, že sú aj prípady, že človek dostane milosť obrátenia na konci života, tak ako kajúci lotor. I toto nám dáva nádej, ak sa zarmucujeme nad ľahostajnosťou vo viere a nad hriechnym životom našich detí či vnúcat. Všetko je možné Bohu, nášmu Pánovi, ktorý dopustí aj naše

odlúčenie od neho, alebo nás skúša aj rôznymi krížami, no dáva nám aj svoju pomoc a s ňou hojnosť milostí. Pamätajme však, že s Pánom sme pozvaní prežívať každé obdobie nášho života: mladosť, obdobie stredného veku i seniorský vek. Je na každom, ako sa rozhodne. Ježiš stojí pri dverách nášho srdca a klope: Čaká na slobodné rozhodnutie každého z nás.

*Duch. otec Milan*

## UVAŽUJME NAD BOŽÍM SLOVOM

Lk 23, 39-43

*A jeden zo zločincov, čo viseli na kríži, sa mu rúhal: „Nie si ty Mesiáš?! Zachráň seba i nás!“*

*Ale druhý ho zahriakol: „Ani ty sa nebojíš Boha, hoci si odsúdený na to isté? Lenže my spravodlivo, lebo dostávame, čo sme si skutkami zaslúžili. Ale on neurobil nič zlé.“*

*Potom povedal: „Ježišu, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva.“*

*On mu odpovedal: „Veru, hovorím ti: Dnes budeš so mnou v raji.“*

Jeden z lotrov, čo visel na kríži sa rúhal. Chcel totiž, aby Ježiš ich, aj seba zachránil. Druhý lotor bol kajúci. Vyznal a oľutoval svoje zločiny. A zatúžil po záchrane svojej duše, kým ten prvý lotor túžil po záchrane tela. Ježiš prišiel zachrániť dušu každého človeka, prišiel nás zachrániť od večnej smrti. K tomu podstúpil smrť, keďže bol nielen pravým Bohom, ale aj pravým človekom. Slovaní: „Ešte dnes budeš so mnou v raji.“ Ježiš potvrdzuje existenciu neba, kam sa všetci chceme dostať. Nebo nie je fyzické miesto, neplatia tu zákony priestoru a času. Je to stav duše, ktorá je šťastná a v pokoji. Duša kajúceho lotra napravo bola zachránená. V poslednej chvíli na zemi ešte stihol vyznať a oľutovať svoje zločiny. A na základe tejto skutočnosti musíme žiť v nádeji, že aj naši blízki vzdialení od Boha, hoci nie sú zločinci a máme ich radi, sa raz obrátia, zanechajú svoje hriechy a vrátia sa na správnu cestu, ktorá vedie k stavu blaženosti duše. V opačnom prípade cesta hriechu vedie do tmy, do zatratenia, od ktorého sa všetci musíme chrániť. Ako? Životom podľa Božích a cirkevných prikázaní a životom podľa evanjelia. Veď sám Jež Kristus povedal: „Ja som Cesta, Pravda a Život“ /Jn 14, 6/.

## SPOZNÁVAJME SVÄTÝCH

12. november – Svätý Jozafát, biskup a mučeník

Narodil sa na Ukrajine okolo roku 1580 z pravoslávnych rodičov. Prijal katolícku vieru a vstúpil do rehole svätého Bazila. Keď ho vysvätili za kňaza a potom zvolili za polockého biskupa, mimoriadne sa usiloval o jednotu Cirkvi. Vo svojej eparchii začal zavádzať prísny poriadok. Musel však čeliť odporu pravoslávnych. Vzrastala aj nenávisť ľudu voči nemu. Keď v roku 1623 prišiel do Vitebska, zbehol sa proti nemu rozoštváný ľud a žiadal si jeho smrť. 12. novembra 1623 vtrhli buriči do arcibiskupského paláca, jeden ho udrel kyjom a druhý sekerou do hlavy. Keď spadol na zem, ešte dvakrát mu strelili do hlavy. Jeho telo zhanobili a priviazané o veľký kameň hodili do rieky Dviny. O niekoľko dní, 17. novembra, rybári potom ako uvideli vo vode jasné svetlo, vytiahli z rieky jeho telo. Telo bolo vystavené v chráme a potom prenesené do Polocka, kde bolo 18. januára 1625 pochované. Jeho nepriatelia napokon oplakali svoj zločin a obrátili sa.

Pozostatky boli neskôr prenesené do Bialy, v r. 1916 do Viedne a v r. 1949 do Ríma. V Ríme sú uložené pod oltárom sv. Bazila Veľkého v Chráme sv. Petra.

### Z encykliky *Ecclesiam Dei* pápeža Pia Jedenásteho

(AAS 15 [1923], 573. 576-577)  
*Vylial svoju krv za jednotu  
Cirkvi*



Vieme, že Cirkev je z Božieho obdivuhodného rozhodnutia zriadená tak, aby sa v plnosti čias javila ako nesmierna rodina, ktorá zahrnuje celé ľudské pokolenie, a popri ostatných význačných známkach vynikala aj ekumenickou jednotou.

Lebo Kristus Pán nielenže iba apoštolom zveril úlohu, ktorú on sám dostal od Otca, veď povedal: „Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi; choďte teda, učte všetky národy“ (Mt 28,18-19), ale aj chcel, aby apoštoli boli vrcholne jednotným zborom, dvojnásobne spojeným tým najtesnejším putom. Vnútorne tou istou vierou a láskou, „ktorá je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého“ (Rim 5,5). Navonok vládou jedného nad všetkými, lebo Petrovi odovzdal prvenstvo medzi apoštolmi ako trvalé východisko a viditeľný základ jednoty. Aby však táto jednota a zhoda vytrvala navždy, Boh ju vo svojej prozreteľnosti požehnal svätosťou i mučeníctvom ako znamením.

Takejto cti sa dostalo práve polockému arcibiskupovi východného slovanského obradu Jozafátovi, ktorého právom považujeme za slávu, ozdobu či stĺp východných Slovanov. Veď sotvako iný väčšmi preslávil ich meno alebo lepšie poslúžil ich spáse ako tento ich pastier a apoštol, najmä vtedy, keď

vylial svoju krv za jednotu svätej Cirkvi. Ba cítil, že ho akési nebeské vnuknutie pobáda do obnovy svätej všeobecnej jednoty. A pochopil, že k tomu môže najlepšie prispieť tým, že udrží východný slovanský obrad a baziliánsku ustanovizeň rehoľného života v jednote všeobecnej Cirkvi.

Medzitým sa však staral predovšetkým o spojenie svojich spoluobčanov s Petrovou Stolicou. Všade vyhľadával argumenty, ktoré by ho mohli podporiť a upevniť. Najmä študoval liturgické knihy, ktoré bežne podľa predpisov svätých Otcov používali sami oddelení východní kresťania. S takouto dôkladnou prípravou sa teda pustil do práce na obnove jednoty. A potom pôsobil tak silno, príťažlivo a úspešne, že ho aj protivníci nazývali „uchvatiteľom duší“.

## SVEDKOVIA NAŠICH ČIAS – TRPELI ZA VIERU



**Profesor Ladislav Hanus – kňaz, zakladateľ kultúrnej filozofie na Slovensku.** Narodil sa 26. februára 1907 v Liptovskom sv. Mikuláši. Hovorili mu aj „slovenský Romano Guardini.“ Jeho otec Ján bol mestským sluhom a matka Katarína r. Lančaričová sa starala o domácnosť. Ladislav mal štyroch súrodencov:

brata Rudolfa a sestry Irenu, Irmu a Katarínu. Študoval na gymnáziu v Liptovskom sv. Mikuláši. 30. júna 1923 otec ho doviezol vlakom do Spišského Podhradia, kde Ladislav absolvoval prijímacie pohovory do seminára. Tento konkurz pozostával z prekladu z latinčiny a z recitácie. Hanus zarecitoval báseň „Ja som pyšný, že som Slovák.“ V teň sa po prvý krát stretol s kňazom Ferkom Skyčákom, ktorý mal na neho značný vplyv. Druhý raz sa s ním stretol o dva roky neskôr, keď sa stal klerikom. Hanusov prvý dojem zo seminára nebol povzbudzujúci: „Starý seminár pôsobil na mňa ako hrob.“ Chodby tmavé, ledva svitajú, schody alebo nejaké kontúry. Dosky sa prevaľujúce, neviete, kedy voľakde spadnete.“ Po ročnom pobyte v seminári biskup Ján Vojtaššák poslal klerika Hanusa do Insbrucku. V tridsiatich rokoch minulého storočia sa univerzita v Insbrucku rovnala s kvalitou rímskym univerzitám. Hanus študoval filozofiu a teológiu, osvojil si nemčinu. Za kňaza bol vysvätený v roku 1932. Jeho prvým kaplánskym miestom sa stali Spišské Vlasy, po roku Spišská Nová Ves a napokon v roku 1935 sa stal kaplánom u Andreja Hlinku v Ružomberku. Odtiaľ ho v roku 1938 povolal biskup Ján Vojtaššák na Bohosloveckú fakultu do Spišskej Kapituly, kde prednášal morálnu teológiu a sakrálnu umenie. Rektorom v tom čase bol Ferko



Skyčák a upozornil ho na krásu umenia. Hanus i ostatní profesori dychtivo hltali, čo sa im tu predkladalo. To bol začiatok jeho rastu. Skyčákova siatba v Hanusovi našla úrodnú pôdu. Bol čas vytvárať ovzdušie pravdy a úcty. Napísal knihy: Rozprávy o kultúrnosti, Človek a kultúra, Kostol ako symbol, Princíp pluralizmu.

Prišiel Slovenský štát a hneď vypukla II. svet. vojna. 1. septembra 1939 nacistické Nemecko napadlo Poľsko, o rok neskôr vstúpila do vojny po boku Nemecka Slovenská republika. Začínali sa transporty so Židmi aj mimo hranice Slovenska. V Spišskej Kapitule vojna naplno zasiahla až koncom roka 1944. Kapitulu obsadili nemecké vojská a urobili si tam poľný lazaret. V posluchárňach boli ambulancie a operačné sály. Napriek tomu zimný semester pokračoval. Na sviatok Troch kráľov pochovali rektora Ferka Skyčáka. Kapitula bola oslobodená bez výstrelu. Krátko po vojne Hanus založil v Liptovskom Mikuláši s Jankom Silanom kultúrnu revue Verbum. Vo februári 1948 všetko skončilo. 20. júna 1948 obsadili biskupské úrady štátni zmocnenci. Kontrolovali chod biskupstiev, návštevy, doručení aj odoslanú poštu. V noci z 13. na 14. apríla 1950 bola pomocou milície a štátnej bezpečnosti zlikvidovaná časť mužských kláštorov. V priebehu noci 28. apríla ohlásili likvidáciu gréckokatolíckej cirkvi. 15. apríla zatkli biskupa Vojtaššáka, ostatní biskupi boli internovaní. Biskupov Pavla Gojdiča, Jána Vojtaššáka a Michala Buzalku postavili pred súd. Jána Vojtaššáka odsúdili na 24 rokov odňatia slobody, Pavla Gojdiča a Michala Buzalku na doživotie. Ladislav Hanus ako posledný opustil Spišskú Kapitulu a ostal bez strechy nad hlavou. Vedel, že jeho zatknutie nedá na seba dlho čakať. Odišiel do Svätej Mary, kde bol farárom jeho priateľ Albert Kontik. Prvý pokus na zatknutie nevyšiel. Hanus sa rok skrýval na Kysuciach, ale agenti Štb ho napokon vypátrali, v septembri 1952 zatkli a previezli do Prahy. Po takmer dvojročnom pobyte na samotke ho prokurátor obžaloval, že ako vicerektor kňazského seminára bez súhlasu štátnych orgánov prijal od biskupa Vojtaššáka funkciu tajného rektora ústavu.

V dňoch 12. - 15. októbra 1954 stála pred Najvyšším súdom v Prahe skupina katolíckych intelektuálov. Dnes ich poznáme pod menom „Kolakovičovci.“ Bolo tu odsúdených 12 mužov a 1 žena. Medzi nimi lekári: Rudolf Šesták, Ján Puobiš, Pavol Eichler, Anton Neuwirt, Ivan Porazík. Päť kňazov: Dominik Bartosiewicz, Juraj Jendželovský, Vojtech Jenčík, Ladislav Hanus, Martin Konopa. K nim môžeme prirátať aj katolíckych laikov – Ing. Juraja Žalobína a Júliu Baníkovú. Všetci skončili na dlhé roky vo väzení. Ladislav Hanus, odsúdený na 16 rokov, bol z väzenia prepustený až v roku 1965. S týmto procesom súviseli ďalšie, v ktorých boli odsúdení: MUDr. Silvester Krčméry, Imrich Staríček, Vladimír Stercula, Igor Kapišinský, Jozef Šoltés, Vladimír Jukl a ďalší.

Po procese bol Ladislav Hanus transportovaný na otrocké práce v jachymovských baniach v tábore „L“, v tzv. Veži smrti. Bol to mlyn na mletie uránovej rudy so silným rádioaktívnym žiarením. Na túto prácu vyčleňovali kňazov, kde ich bolo takmer 120. Neskôr Hanusa previezli do Valdíc u Jičina, kde vyrábali bižutériu. Pracovali tam vzácné osobnosti: právnici, univerzitní profesori, biskupi /medzi nimi i biskup Korec/. Z Valdíc Hanusa prepustili po 13 rokoch v roku 1965. Mária Olejníková z Ružomberka, s rodinou ktorej sa Hanus zoznámil ešte počas kaplánskych čias, ho neskôr vo svojom byte opatrovala a ukrývala rukopisy jeho prác. Po krátkej návšteve pán profesor odišiel do Bratislavy a býval u sestry Irmy, kým si nenašiel bývanie. Pracoval ako kurič v závode Technické sklo. Boli tam zamestnaní piati kňazi, preto im hovorili „svätá kotolňa.“ Hanus sa po rokoch stretol so svojim priateľom Jozefom Kútnikom – Šmalovom a spolu navštívili v Nitre Pavla Straussa a zoznámili sa s Gustávom Valachom.

V roku 1968 mal povolený návrat do pastorácie. Poslali ho do dlho neobsadenej fary v Kvačanoch, neskôr v Hybiach. Počas tohto obdobia sa venoval literárnej tvorbe. V tých rokoch sa stali neďaleké Sliache, kde bol farárom jeho priateľ Jozef Kútnik – Šmalov, centrom kultúry. Stretávali sa tam cirkevní a laickí predstavitelia z celého Československa: Ružena Vacková, Josef Zveřina, Oto Mádr, Karel Otčenášek, Juraj Chovan, Janko Silan a ďalší.

Posledné roky života prežil Ladislav Hanus u rodiny Olejníkovej v Ružomberku. Ako 87 – ročný sa dožil návštevy pápeža Jána Pavla II. na Slovensku, ale k nemu sa nedostal, z čoho bol sklamaný. V roku 1992 získal čestný doktorát Filozofickej fakulty UK v Bratislave. O dva roky bol menovaný za pápežského preláta.

Zomrel 7. marca 1994 v Ružomberku, kde je aj pochovaný. V roku 1995 získal čestný doktorát Katolíckej univerzity v Ružomberku „in memoriam.“ Jeho priaznivci založili Spoločenstvo Ladislava Hanusa, kde usporadúvajú rôzne podujatia v oblasti kultúry.

/podľa Rudolfa Dobiáša – Triedni nepriatelia II./

Mária Nováková

## ZMYSEL SMRTI A OSLOBODENIE OD NEJ. KREŠŤAN ZOČI - VOČI SMRTI

Nadväzujúc na článok v predchádzajúcom čísle Malokarpatského posla, v ktorom sme sa venovali skutočnosti smrti zobrazenej v Starom zákone, ktorý je pre nás ťažšie pochopiteľný, v tomto článku hľadáme odpoveď v Novom zákone. (Poznámka: kurzívou, šikmým písmom je citovaná Biblia).

pokračovanie na ďalšej strane

**Nový zákon** - Prichádza Kristus a svojou smrťou víťazí nad samou smrťou; od tejto chvíle sa mení zmysel smrti pre nové ľudstvo, ktoré zomiera s Kristom, aby s ním večne žilo.

**Ľudstvo pod vládou smrti** - Tejto vláde smrti dáva silu hriech: „Žihadlom smrti je hriech a hriech má svoju silu zo Zákona... Mám ich vyslobodiť z moci podsvetia? Mám ich vykúpiť zo smrti? Smrť, kde je tvoja morová rana? Podsvetie, kde je tvoja náказа? Odstráním zľutovanie pred tvojho zraku“ (1 Kor 15,56 = Oz 13,14), lebo smrť je jeho plodom, jeho výsledkom, jeho odplatou: „Neviete, že keď sa dáte niekomu do služby ako otroci, stanete sa otrokmi toho pána, ktorého musíte poslúchať, buď hriechu na smrť, alebo poslušnosti pre spravodlivosť? A aký úžitok ste mali zo skutkov, za ktoré sa dnes hanbíte? Veď ich koniec je smrť. Lebo mzdou hriechu je smrť, ale Boh nám dáva svoj dar zadarmo, a to večný život v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi“ (Rim 6,16.21.23).

Teda ľudstvo bez Krista bolo pohrúžené do tieňa smrti: „Ľud, ktorý žil v temnote, uvidel veľké svetlo. Svetlo zažiarilo tým, čo bývali v temnom kraji smrti ... aby osvietilo tých, čo žijú v tmách a v tieni smrti a priviedlo naše kroky na cestu pokoja a šťastia“ (Mt 4,16; Lk 1,79; porov. Iz 9,1);

**Kristus berie na seba našu smrť** - Prísľuby Písem sa uskutočnia vďaka Kristovi. Aby nás oslobodil od nadvlády smrti, chcel si najprv osvojiť našu smrteľnosť. Trest, čo si zaslúžil ľudský hriech, mal dopadnúť na neho. Preto, keď zomieral, odňal hriechu celú moc: „Jeho smrť bola smrťou hriechu, raz navždy, a jeho život je životom Bohu (Rim 6,10); hoci bol nevinný, vzal na seba až do konca položenie hriešnikov, pretrpel smrť ako oni všetci: „Tým, že mu všetko podriadil, nenechal nič, čo by mu nebolo podriadené. Teraz ešte nevidíme, že mu je všetko podriadené, ale vidíme, že ten, ktorý bol nakrátko postavený len o niečo nižšie ako anjeli, Ježiš, bol ovenčený slávou a ctou, lebo pretrpel smrť, aby z Božej milosti okúsil smrť za všetkých ľudí. ... Lebo ak my veríme, že Ježiš zomrel a vstal z mŕtvych, tak Boh aj tých, čo zosnuli v Ježišovi, privedie s ním ... A kto ich odsúdi? Kristus Ježiš, ktorý zomrel, čo hovorím, bol vzkriesený, je po pravici Boha a prihovára sa za nás?“ (Hebr 2,8n; porov. 1 Sol 4,14; Rim 8,34).

**Kristus zomiera za nás** - Kristova smrť bola naozaj plodná, ako smrť pšeničného zrna zasiatého do brazdy.

**Kristus víťazí nad smrťou** - Smrť cúvala pred tým, ktorý je vzkriesenie a život. Ježiš povedal: „Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie“ (Jn 11,25). Napokon na konci vekov jeho víťazstvo bude mať skvelé zavŕšenie pri všeobecnom vzkriesení. Vtedy bude smrť navždy zničená, víťazne premožená. Ako posledný nepriateľ bude zničená smrť. Keď si táto porušiteľná bytosť oblečie neporušiteľnosť a táto smrteľná bytosť si oblečie nesmrteľnosť, vtedy sa splní napísané slovo: „Smrť bola pohltená víťazstvom. Smrť, kde je tvoje víťazstvo? Smrť, kde je tvoje žihadlo?“ (1 Kor 15,26.54n).

Napokon sa postavil proti nej v jej vlastnej oblasti a premohol ju vtedy, keď si myslela, že ho premôže. Do podsvetia prenikol ako pán, aby z neho vyšiel podľa vlastnej vôle, keď dostal kľúče od smrti a podsvetia.

„Bol som mŕtvy a hľa, žijem na veky vekov a mám kľúče od smrti a Hádesu“ (Zjv 1,18).

**Kresťan zoči-voči smrti** - Zomriete s Kristom. To je zmysel krstu, ktorý nás svojou sviatostnou účinnosťou spája s Kristom na kríži: „Neviete, že náš krst nás zjednotil s Kristom, a tým nás zjednotil s jeho smrťou? Krstom sme teda s ním boli pochovaní v smrť, aby sme tak, ako bol Kristus vzkriesený z mŕtvych Otcovou slávou, aj my žili novým životom... a obliekli ste si nového, toho, ktorý kráča k pravému poznaniu, obnovujúc sa na obraz svojho Stvoriteľa“ (Rim 6,3n; Flp 3,10). Odteraz sme mŕtvi, a náš život je skrytý v Bohu s Kristom: „Veď ste zomreli a váš život je s Kristom skrytý v Bohu“ (Kol 3,3). Je to tajomná smrť, negatívny aspekt milosti spásy. Lebo takto zomierame celému tomu radu vecí, ktorými sa tu na zemi prejavovala vláda smrti, zomierame hriechu.

**Zo smrti do života** - Táto smrť s Kristom je teda v skutočnosti smrťou smrti. Keď sme boli zajatcami hriechu, práve vtedy sme boli mŕtvi: „Aj vás, čo ste boli mŕtvi pre svoje hriechy a pre neobrezanosť svojho tela. On vás oživil s ním. Odpustil nám všetky hriechy... Anjelovi cirkvi v Sardách napíše: Toto hovorí ten, ktorý má sedem Božích duchov a sedem hviezd. Poznám tvoje skutky. Máš meno, akoby si žil, ale si mŕtvy“ (Kol 2,13; porov. Zjv 3,1). Teraz sme žijúci, čo sa vrátili zo smrti, a vyslobodení z mŕtvych skutkov: „...ale o čo viac krv Krista, ktorý skrze večného Ducha sám seba priniesol Bohu na obeť bez poškvŕny, očistí nám svedomie od mŕtvych skutkov, aby sme mohli prinášať obety živému Bohu“ (Hebr 6,1; 9,14).

**Zomierať každý deň** - Predsa však sa má naše spojenie s Kristovou smrťou, sviatostne uskutočnené v krste, ešte aktualizovať v našom každodennom živote. To je zmysel askézy, ktorou „umŕtvujeme“, to znamená, spôsobujeme, že v nás umierajú skutky tela: „Lebo ak žijete podľa tela, zomriete. Ale ak Duchom umŕtvujete skutky tela, budete žiť“ (Rim 8,13).

**Zoči-voči telesnej smrti** - V tej istej perspektíve telesná smrť dostáva pre kresťana nový zmysel. Už nie je len nevyhnutným osudom, pred ktorým rezignujeme, Božím ustanovením, ktoré prijímame, odsúdením, ktorému podliehame v dôsledku hriechu. Kresťan zomiera pre Pána, ako žil pre neho. „Nik z nás totiž nežije pre seba a nik pre seba nezomiera; lebo či žijeme, žijeme Pánovi, či umierame, umierame Pánovi. Či teda žijeme, či umierame, Pánovi sme“... „Túžobne očakávam a dúfam, že nebudem v ničom zahanbený, pevne dúfam, že ako vždy, tak aj teraz bude oslávený Kristus v mojom tele, či už životom, alebo smrťou“ (Rim 14,7n; porov. Flp 1,20).

Desivá nutnosť sa zmenila na predmet blaženosti: „Blahoslavení sú mŕtvi, ktorí umierajú v Pánovi ... nech si odpočinú od svojich námah“ (Zjv 14,13). Smrť spravodlivých je vstupom do pokoja. „Ale oni sa už radujú v pokoji“ (Múd 3,3), do večného odpočinku, do svetla, ktoré nemá konca.

Nádej v nesmrteľnosť a zmŕtvychvstanie, ktorá sa rozjasňovala v Starom zákone, teraz v Kristovom tajomstve našla pevný základ. Lebo spojením s jeho smrťou teraz nielenže žijeme novým životom, ale ona nám dáva aj uistenie, že „ten, čo vzkriesil z mŕtvych Ježiša, oživí aj naše smrteľné telá“ (Rim 8,11).

Anna Jurovčíková



## PRÍBEH NA ZAMYSLENIE

V roku 1989 zomrela posledná rakúska cisárovná Zita vo veku 97 rokov. Bola manželkou už dávno zosnulého blah. Karola, posledného rakúsko-uhorského cisára. Pohrebný sprievod s telesnými pozostatkami ženy, ktorá žila veľmi skromne a v ústraní, sa približoval ku kláštoru kapucínov vo Viedni. Ceremoniár zaklopal na bránu cisárskej hrobky Habsburgovcov. Strážca sa zvnútra opýtal: „Kto chce vstúpiť?“

Ceremoniár: „Zita, rakúska cisárovná, korunovaná kráľovná uhorská, kráľovná česká, dalmátska, chorvátska... kráľovná Jeruzalema, veľkoveľkoknížka rakúska, toskánska a krakovská, vojvodkyňa lotrinská, salzburská, korutánska, veľkoknížka sedmohradská, grófka Moravy, vojvodkyňa Horného a Dolného Sliezska, grófka habsburská a tirolská, grófka Hornej i Dolnej Lužice, princezná portugalská... Spolu vymenoval 54 titulov. Strážca: „Nepoznám ju!“

Ceremoniár zaklopal ešte raz na bránu.

Strážca zdnuka: „Kto žiada vstúpiť?“

Ceremoniár: „Zita, jej Výsosť, cisárovná a kráľovná.“

Strážca: „Nepoznám ju!“

Ceremoniár znovu trikrát zaklopal.

Strážca: „Kto žiada vstúpiť?“

Ceremoniár: „Zita, smrteľný, hriešny človek.“

Strážca: „Nech vojde.“

Vtom sa naraz otvorili obidve krídla veľkej brány.

## RELIKVIE SV. KOŠICKÝCH MUČENÍKOV V TRNAVE

12. októbra 2019 sa veriaci našej farnosti zúčastnili slávnostnej svätej omše ku cti košických mučeníkov sv. Marka Križina, sv. Melichara Grodzieckeho a sv. Štefana Pongrácza. Po svätej omši boli relikvie /lebký/ košických mučeníkov nesené v procesii ulicami Trnavy. Táto slávnosť sa udiala krátko po tom, čo sme v kostole svätého Jána Krstiteľa v Trnave privítali a uctili si aj relikvie sv. Vincenta de Paul.



Anna Jurovčíková, foto: Milan Červeňanský

## POŽEHNANIE PAMÄTNÍKA NENARODENÝM DEŤOM



Text: Milan Červeňanský  
foto: Marián Blažo

Dňa 27. októbra 2019 za slnečného poľudnia po svätej omši, sa na cintoríne zúčastnilo niekoľko desiatok veriacich na požehnaní pamätníka *Nenarodeným deťom*. Za prítomnosti i vzácnych hostí pána Rastislava Mráza a pána Mareka Michalčíka z *Fóra života*, pamätník požehnal vdp. Peter Šimko, riaditeľ Arcibiskupskej kúrie.

Zásluhu na vybudovaní tohto diela majú viacerí obetaví farníci i Obec Horné Orešany, ktorá poskytla bezplatne hrobové miesto na dlhé roky.

## JUBILANTI Z RADOV „HUNCOKÁROV“



Dňa 26. októbra 2019 vo farskom chráme v Horných Orešanoch pri slávení svätej omše ďakovali manželia Rudolf a Anna Halenároví z Dolných Orešian za požehnaných 50. rokov manželstva. Pri tejto ich slávnosti za prítomnosti svojich blízkych si obnovili manželský sľub a dostali

osobitné požehnanie. Jubilantom prajeme a vyprosujeme do ďalších dní pevné zdravie a hojnosť Božej pomoci.

## NAŠIM KŇAZOM S ÚCTOU A VĎAKOU

Dôstojný pán farár, Mgr. Milan Červeňanský, pri príležitosti Vašich 44. narodením, ktoré ste oslávili v mesiaci októbri Vám prajeme veľa zdravia, sily a Božieho požehnanie.

Vážený duchovný pastier, otec ThLic. Peter Šimko, 10. novembra sa dožívate 50. narodenín, ku ktorým Vám chceme zablahoželať a vyprosiť veľa Božích milostí, požehnanie a zdravia.

Prosíme Pannu Máriu, Matku kňazov o ochranu našich kňazov. Všetko, čo ste pre nás, našu farnosť a pre našu filiálku urobili, nech Vám to Pán Boh odplatí, s úctou vdáční veriaci z Lošonca.



**PROGRAM TRNAVSKEJ NOVÉNY 2019**

V tomto roku si pripomínáme 75 rokov od začiatku slávenia Trnavskej novény (1944 – 2019). Pri tohoročnej budeme uvažovať nad témou „Budúcnosť cirkvi je v malých spoločenstvách“, ktorá je sprevádzaná veršom zo Skutkov apoštolov „Všetci jednomyselne zotrvali na modlitbách s Ježišovou matkou Máriou“ (Sk 1,14). Trnavská novéna bude výnimočná aj vďaka prítomnosti amerického kardinála Raymonda L. Burkeho, ktorý bude sláviť sväté omše 16.11. a 17.11.

**12. 11. Utorok; 17.00;** sv. omša pre rodiny s deťmi v predvečer novény

Téma: Ako vychovávať deti k otvorenosti pre spoločenstvo s inými

Kazateľ: vdp. PaedDr. Marián Bér, TV Lux, Bratislava

**13.11. Streda; 18.00**

Téma: Budúcnosť Cirkvi je v malých spoločenstvách

Kazateľ: J.E.Mons.Prof.ThDr.Jozef Hal'ko, PhD., biskup, Bratislava

**14.11. Štvrtok; 18.00**

Téma: Ako vytvárať malé spoločenstvá vo farnosti

Kazateľ: vdp. ThLic. Ing. Jozef Bartkovjak, Rádio Vatikán

**15.11. Piatok; 18.00**

Téma: Zanietenosť pre počúvanie Božieho slova v spoločenstve

Kazateľ: vdp. prof. Ing. Peter Dubovský Th.D. SJ, Pápežský biblický inštitút v Ríme

**16.11. Sobota; 9.30**

Téma: Malé spoločenstvá v Cirkvi ako prostriedok na prehlbovanie viery, nádeje a lásky

Hl.celebrant a kazateľ: J.Em.kardinál Raymond Leo Burke, Vatikán

**16.11. Sobota; 11.30**

Téma: Malé spoločenstvá v Cirkvi ako prostriedok na prehlbovanie viery, nádeje a lásky

Hl. celebrant a kazateľ: J. E. Mons. Gyula Márfi, vesprémsky arcibiskup, Maďarsko

**16.11. Sobota; 18.00**

Téma: Podstatné znaky manželského spoločenstva

Kazateľ: vdp. Ing. Mgr. Marián Kuffa, Inštitút Krista Veľ'kňaza, Žakovce

**16.11. Sobota; 24.00**

Téma: Mladí majú radosť z modlitby a kontemplácie v kruhu spoločenstva

Kazateľ: vdp. Mgr. Peter Jacko SDB, direktor saleziánskej komunity v Trnave

**17.11. Nedeľa, 9.30:** sv. omša s procesiou

Téma: Spiritualita spoločenstva v pastoračných víziách posledných pápežov

Hl.celebrant a kazateľ: J.Em.Kardinál Raymond Leo Burke, Vatikán

**17.11. Nedeľa, 18.00**

Téma: Problémy a krízy, ktorým v súčasnosti čelia spoločenstvá kresťanských rodín

Kazateľ: vdp. Ing. Mgr. Jozef Garaj CM, Bratislava

**18.11. Pondelok; 18.00**

Téma: Malé spoločenstvá ako ohniská uzdravenia a formácie pre zranených, osamelých, závislých a vyhorených

Kazateľ: vdp. prof. RNDr. ThDr. Ladislav Csontos, PhD. SJ, Teologická fakulta TU, Bratislava

**19.11. Utorok; 18.00.** Slávnosť posviacky Baziliky sv. Mikuláša.

Téma: Spoločenstvo sa má otvoriť Duchu Svätému, potom prináša bohaté ovocie (Gal 5, 22-24)

Kazateľ: J. E. Mons. Andrej Imrich, emeritný spišský biskup

**20.11. Streda; 18.00**

Téma: Ako prispievajú hnutia a inštitúty apoštolského života k jednote Cirkvi (Jn 17, 21)

Kazateľ: vdp. Mons. prof. ThDr. PaedDr. Pavol Dráb, PhD., Teologická fakulta KU, Košice

**21.11. Štvrtok; 18.00.** Obetovanie Panny Márie.

Téma: Všetci zotrvali na modlitbách s Ježišovou Matkou Máriou (Sk 1, 14)

Hl. celebrant a kazateľ: J.E. Mons. Ján Orosch, trnavský arcibiskup, Trnava

## ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA NOVEMBER 2019

**Všeobecný:** Aby sa na Blízkom východe, kde spolu žijú rozličné náboženské tradície, zrodil duch dialógu, stretnutia a zmierenia.

**Úmysel KBS:** Aby sme v našich modlitbách pamätali na všetkých zosnulých a vyprosovali im nebeskú blaženosť.

## DO BOŽEJ RODINY PRIBUDLI

Jozef Brazdovič, Mníchov

Olívia Štibraná, Horné Orešany

## SPOLOČNE VYKROČILI DO ŽIVOTA

Tomáš Ješko /Červeník/ a Mgr. Frederika Kostková /Horné Orešany/

Štefan Kondrček /Horné Orešany/ a Kristína Mondeková /Dolné Orešany/

## CITÁT NA ZAMYSLENIE



„PAMÄTAJ VŽDY NA KONIEC  
A NA TO, ŽE PREMÁRNENÝ  
ČAS SA NEVRÁTI. NATOLKO  
POKROČÍŠ, NAKOLKO SA  
PREMÔŽEŠ.“

TOMÁŠ KEMPENSKÝ

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkve a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor. Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15. IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225.